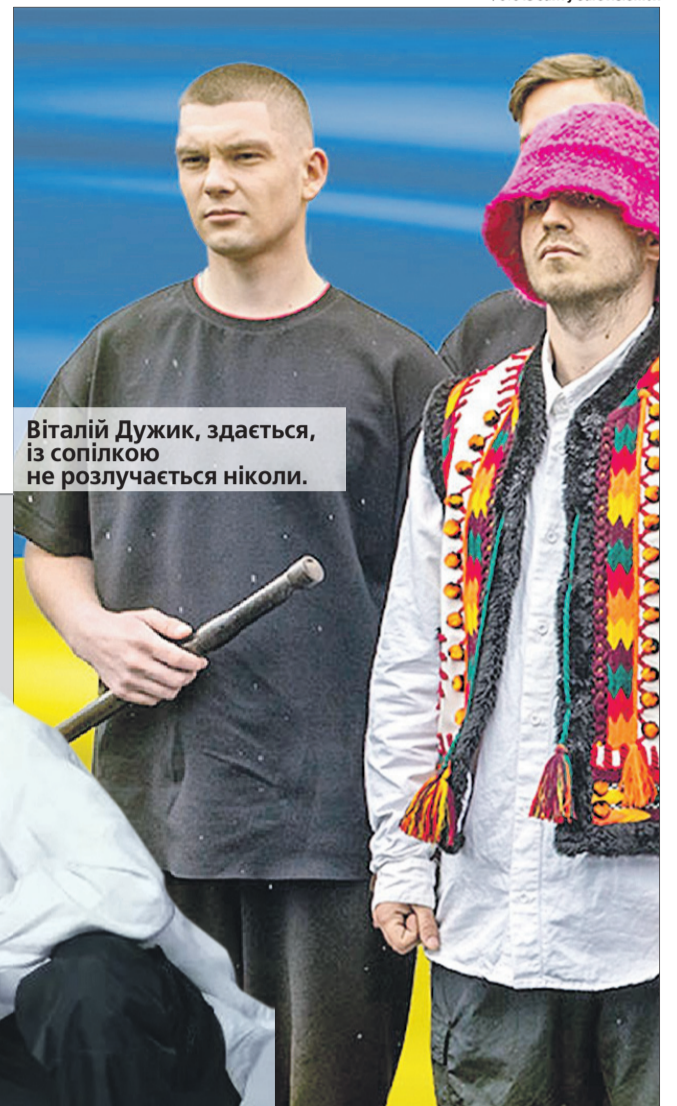

Середа 1 червня 2022 року
№21 (16 765) Ціна 9 грн

Газета
ВОЛИНЬ
НОВА

volyn.com.ua | twitter.com/VolynNova | facebook.com/volyn.com.ua

Віталій Дужик, здається, із сопілкою не розлучається ніколи.

Знай наших!

Цих хлопців нам не нав'язувало роками телебачення і радіо, вони зробили себе самі.

Переможець «Євробачення» із Жидичина: «Я грав на вулицях, щоб заробити трохи грошей»

Розповідь про волинянина Віталія Дужика – нині одного із найзатребуваніших мультиінструменталістів України – на с. 11

У всіх на вустах

Світлина Лесі ВЛАШИНЕЦЬ.

МУЗЕЙНИЙ ЕКСПОНАТ
ПРОХАННЯ НЕ ОБСИКАТИ

Такі пам'ятники кремлівському карлику часто можна побачити на Сході України.

Путін має рак і втрачає зір, але вмере ще не скоро

У 69-літнього кремлівського диктатора «важка форма онко, яка швидко прогресує», йому залишилося жити «не більше двох-трьох років». Про це повідомляє Daily Mirror, посилаючись на джерело у фсб

Василь КІТ

За інформацією офіцера російської спецслужби, путін втрачає зір. «Коли він виступає на телебаченні, йому потрібно, щоб на папері величезними літерами було записано все, що він збирається сказати. Вони такі великі, що на кожній сторінці міститься всього кілька речень», — ідеться в публікації.

Також наголошується, що путін страждає від головного болю і тремору кінцівок. Нібито інформацію про смертельний діагноз президента рф російський шпигун пере-

дав колишньому агенту фсб Борису Карпичкову, який зараз живе у Великобританії. У переданому повідомленні,

Тим часом інше видання, Daily Star, посилаючись на власні джерела у британській розвідці, також пише

мертвий. Це неможливо знати», — цитує видання високопосадовця МІ-6.

Він також вказав, що останні виступи в ЗМІ, ймовірно, були попередньо записані, а замість путіна на параді в москві міг бути двійник.

«Путін дуже хворий, і коли він помре, його смерть буде зберігатися в таємниці тижнями, якщо не місяцями. Також є ймовірність, що він уже мертвий.»

зокрема, було сказано, що «тепер у путіна трапляються напади неконтрольованої люти»: «Він абсолютно збожеволів і майже нікому не довіряє».

про хворобу путіна. «Очільник кремля дуже хворий, і коли він помре, його смерть буде зберігатися в таємниці тижнями, якщо не місяцями. Також є ймовірність, що він уже

ЯК В УСІЙ УКРАЇНІ НЕНАВИДЯТЬ, ЗНЕВАЖАЮТЬ, ПРОКЛИНАЮТЬ І ВИСМІЮЮТЬ ПУТІНА ТА ЙОГО ОРДУ, ЧИТАЙТЕ В СПЕЦІАЛЬНОМУ РЕПОРТАЖІ НАШОЇ ЖУРНАЛІСТКИ З ПРИФРОНТОВИХ ТЕРИТОРІЙ НА С. 12

РЕКЛАМА

ПОТРІБНІ ЛЮДИ ДЛЯ ОБРИВУ ВОЛОТІ НА КУКУРУДЗІ

- терміном на один місяць в Полтавській обл.
- проживання і харчування забезпечується
- оплата 500 грн в день
- забезпечується оплата проїзду в одну сторону

Звертайтесь за тел. (050) 407 81 21

ЗАМОВТЕ РЕКЛАМУ: 050 994 9907, 096 773 1037, 066 842 7160

Вітаємо!

4 червня виповнюється 90 років нашій мамі, бабусі, прабабусі **Антоніні Леонтівні ДМИТРУК**,

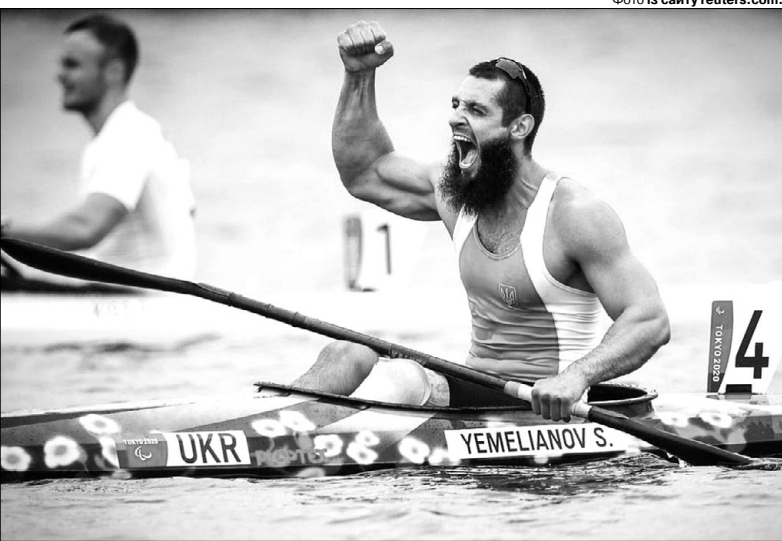
яка живе у прикордонному місті Устилуг. У цей день до неї завітають рідні, подруги, сусіди, аби поздоровити з поважним ювілеєм. На адресу іменинниці звучатимуть теплі слова, щирі побажання, щоб при доброму здоров'ї зустріла ще не одну весну й дочекалася весілля своїх правнучок.

І, звичайно, одним із найважливіших побажань буде ось це — діждатися перемоги, яку нині виборює наша країна. Ювілярка, до речі, в 2014-му, коли почалася війна на Сході України, ще волонтерила. Та й зараз, незважаючи на поважний вік, вона вносить свою лепту на підтримку мужніх захисників.

З любов'ю й повагою син Володимир і невістка Валентина, сім'ї онуків Андрія й Ольги, зокрема наймолодші нащадки — правнучки Ульянка, Соломія, Катруся.

Браво!

Фото із сайту reuters.com.

Сакури на своєму переможному човні Сергій намалював сам.

Українські захисники матимуть нові «бандеромобілі»!

Бо волинський чемпіон спершу найшвидше на планеті проплив на байдарці, а потім продав своє «золото» за понад 1 мільйон гривень!

Десятки, якщо не сотні, наших спортсменів після повномасштабного вторгнення російських загарбників виставили свої нагороди на аукціон, щоб підтримати Збройні сили України. Своє паралімпійське «золото» пожертвував армії й 28-річний каноїст Сергій Ємельянов, уродженець Кременчука на Полтавщині, який нині представляє Волинську область

Аукціон з продажу паралімпійського «золота» волинського спортсмена влаштувала телеведуча Соломія Вітвіцька.

Леонід ОЛІЙНИК

Сергій вже чотири рази став чемпіоном світу, двічі здобував медаль найвищої проби на Паралімпіаді.

Торік 3 вересня у веслуванні на байдарці-одиночці на 200 метрів у Японії він випередив на 0,1 секунди суперника з Росії Леоніда Крилова. Наш земляк вважає цю нагороду знаковою, тому й вирішив її продати, щоб зробити свій вклад у перемогу України.

— Початок війни став для мене несподіванкою. 24 лютого я був на навчально-тренувальному зборі у Туреччині. Коли почув, що на мою Батьківщину з усіх боків суне ворог, вирішив якнайшвидше повернутись додому, щоб якимось допомогати нашим військовим та біженцям, — розповідає спортсмен.

І йому вдалося бути корисним. Своє паралімпійське «золото»-2020 (всесвітні змагання на рік перенесли через коронавірус. — Ред.) українець реалізував за 1000083 гривні. За ці

кошти для фронту придбали три авто, 50 бронезилетів, 5 тепловізорів, а ще — захисні каски та взуття.

Нині чоловік продовжує допомагати Збройним силам України і щиро вірить в нашу перемогу.

«Коли на нашій землі загине якомога більше нацапів, тоді вони й зрозуміють, що не треба до нас лізти.»

— Думаю, здолаємо ворога наприкінці літа. Коли на нашій землі загине якомога більше нацапів, тоді вони й зрозуміють, що не треба до нас лізти, — наголосив чемпіон.

Ми розповідали вже про Сергія Ємельянова, який у підлітковому віці втратив ногу, але не зламався й став номером один на планеті у своєму виді спорту. Більше читайте про нього на сайті volyn.com.ua.

У номер!

Фото з архіву Григорія НЕДОПАДА.

Працювати на перемогу можна по-різному.

Голова Волинської облради бігав заради 70 тисяч для прикордонників

До благодійної акції у Луцьку долучилося чимало краян

Фото із сайту пресслужби Волинської обласної ради.

Олена КАЛЕНЮК

Під час забігу в Центральному парку імені Лесі Українки вдалося зібрати близько 70 тисяч гривень для українських прикордонників. Серед тих, хто змагався у спритності, був і голова Волинської обласної ради Григорій Недопад. Посадовець розповів, чому змінив краватку на спортивний костюм:

— Долучився до участі, щоб підтримати ініціативу держприкордонслужби та залучити додаткові благодійні ресурси, а також привернути увагу громадськості до тих, хто цілодобово стоїть на сторожі безпеки і захисту Волині. Нині ми спільними зусиллями робимо все можли-

Наша гордість – дефлімпійці Дмитро Вишинський і Олександр Колодій та їхній тренер В'ячеслав Киричук.

«Долучився до участі, щоб підтримати ініціативу держприкордонслужби та залучити додаткові благодійні ресурси, а також привернути увагу громадськості до тих, хто цілодобово стоїть на сторожі безпеки і захисту Волині.»

ве і неможливе для укріплення рубежів, а також для підтримки і оснащення прикордонників. Ця акція стала хорошим доповненням. На сьогодні наша область надійно захищена, а люди, які стоять на варті, підготовлені й забезпечені необхідним.

Посадовець зазначив, що робити все для перемоги є і надалі має бути пріоритетом для кожного з нас.

Минулого тижня він з колегами також вітав волинських спортсменів, які з відзнаками повернулись із XXIV літніх Дефлімпійських ігор.

Збірна команда України на змаганнях у Бразилії з великим відривом здобула перемогу у медальному заліку, здобувши у 15 видах спорту 138 нагород: 62 золоті та по 38 срібних і бронзових медалей. Це найкращий

результат українських спортсменів на літніх Дефлімпійських іграх. Золото та бронзу на Волинь привіз легкоатлет, дворазовий дефлімпійський чемпіон Дмитро Вишинський, двічі четвертим став триразовий дефлімпійський чемпіон із кульової стрільби Олександр Колодій. Обоє спортсменів та їхніх наставників — старшого тренера-викладача Відділення легкої атлетики ОДЮСШ В'ячеслава Киричука та тренерів-викладачів з кульової стрільби ОДЮСШ для осіб з інвалідністю Вікторію Свєреду та Олександра Платонову — відзначено цінними подарунками та найвищими нагородами. ■

www.volyn.com.ua

Головний редактор і відповідальний за випуск **ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович**

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43025, Луцьк, просп. Воли, 13

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-ноба» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «— друкується на правах реклами». За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе. Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Приймальня 72-38-94

Заступник головного редактора	Борох Сергій Іванович	77-07-70
Головний бухгалтер	Вдовиченко Тамара Федорівна	72-71-07
Відповідальний секретар	Трофимчук Тамара Сергіївна	72-51-02
Літературні редактори	Харчук Олена Андріївна	72-38-94
	Банада Олеся Андріївна	72-38-94

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Політики	Уліцький Василь Михайлович	72-38-94
Економіки	Лісова Алла Степанівна	(244) 3-11-78
Інформації	Кравчук Ірина Олександрівна	72-39-32
Відділ інтернет-новин	Криштоф Олег Степанович	72-39-32
Місцевого самоврядування і сільського життя	Вітінська Аліна Степанівна	72-39-32
Освіти і культури	Коваленко Оксана Анатоліївна	72-39-32
Листів і зв'язків з читачами	Федрицький Олег Володимирович	72-39-32
Реклами	Влашинець Леся Степанівна	0971552622
Приватних оголошень	Тимошук Руслана Борисівна	72-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (для ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ), 97847 (для ЧИТАЧІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ), 61136 (для ЧИТАЧІВ ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ).

Регістраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 647.

■ Герої не вмирають!

«...Таких, як ти, не було й не буде... Кохатиму вічно!»

Будучи пораненим, офіцер 14-ї ОМБр імені князя Романа Великого Тарас Свистак вивіз з-під обстрілів 45 побратимів. Але себе врятувати не зміг...

Фото із сайту espreso.tv.

Марина ЛУГОВА

Офіцер отримав звання капітана, але відзначити цю подію з родиною не встиг — загинув 16 травня під час артилерійського обстрілу. Ціною власного життя йому вдалося вивезти з поля бою близько пів сотні поранених побратимів. У нього залишилися дружина й маленький син.

«Він завжди був для УСІХ! Тарас — світла, чесна, добра та порядна людина. І не хочеться вірити, що його вже немає з нами!»

Сумну звістку й повідомила цивільна дружина Тараса Свистака — Андріана, українська інстаграм-блогерка: «Ми не встигли взяти шлюб, хоча я була впевнена, що ти зі мною назавжди... Ми не відгуляли весілля, про яке мріяли... Ми не народили донечку (у молодій парі є маленький син. — Авт.). Ми так мало часу провели разом через тих..., адже ти завжди був або на полігоні, або у зоні ООС... Ми стільки усього з тобою не встигли... Це нестерпний біль, який ніколи не полишатиме... Я все життя буду пам'ятати тебе! А ще я не можу збагнути, чому саме ти?... Така світла людина, ідеал чоловіка... Таких, як ти, не було й не буде... Кохатиму вічно!»

Навчався Тарас у Львівській академії су-

На честь Тараса Свистака назвуть одну із вулиць у його рідному селі Садів Луцького району.

хопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. На офіційній фейсбук-сторінці закладу читаємо: «У боях з підступним ворогом Тарас Свистак завжди був непохитним, мужнім та хоробрим. Невіднозразово захоплювався командуванням

14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого за якісне виконання бойових

завдань... Тарас був прекрасною людиною та відмінним артилеристом! Не пробачимо ворогові та помстимося!».

Одразу після закінчення навчання Тарас Свистак відбув у зону проведення ООС. Побратими розповіли, що Тарас ціною власного життя вивіз з-під обстрілів мінімум 45 захисників. За їхніми словами, він перед загибеллю двічі їздив по хлопців, незважаючи на те, що сам мав поранення — права рука повністю не функціонувала.

В останню путь Героя проводжали усім його рідним селом Садів. Сільський голова Юрій Кревський на похороні зазначив, що на честь Тараса Свистака назвуть одну із вулиць. Крім цього, завуч місцевої школи Віктор Ящук повідомив, що організація «Козацька республіка», яка вже діє 21 рік у Садівському ліцеї, теж матиме назву «імені Тараса Свистака».

До речі, Тарас навчався свого часу у Княгининку (тоді — Маяках) Луцького району.

Однокласники із сумом зазначили: «Наша велика маяківська сім'я осиротіла. Наш Тарасію, як любили ми його називати, віддав своє життя, рятуючи хлопців від ворожого обстрілу... Він завжди був таким. Завжди приходив на допомогу, доводив усе до логічного завершення. Він завжди був для УСІХ! Тарас — світла, чесна, добра та порядна людина. І не хочеться вірити, що його вже немає з нами!» ■

Допомогти родині Тараса Свистака — дружині Андріані з маленьким сином — можна, переказавши кошти за реквізитами:

КАРТКА: 5168 7554 3298 9289 (АНДРІАНА)

Погляд

Євген ДИКИЙ, науковець, керівник Національного антарктичного наукового центру, військовик, публіцист

Без паніки: просто це справжня війна

Здається, пора поговорити по-дорослому про доволі неприємні речі. Бо щось мені зі стрічки трохі повіяло черговим «всьопропалом», до того ж повіяло одночасно зі Сходу та Заходу. На Заході ніби зрада зрадняя, на Сході капець капецький, навіть Арестович сумний-невеселий, і «ето вот всьо»

Веселого на правду відбувається мало, і одразу скажу найсумніше: так буде ще досить довго. І це треба правильно сприйняти та пережити, щоб веселе та радісне колись все ж таки настало.

Але катастрофи також не відбулось — ні на Заході, ні на Сході. І не намічається — якщо тільки ми її не породимо своєю зажурою та панікою. Що ж відбувається?

Ну, насамперед нічого несподіваного. Звісно, для тих, хто не схильний жити у світі рожевих поні та не піддався на ейфорію від наших перших успіхів, які стали сюрпризом і для ворогів, і для всього світу.

Бліцкриг свинособак накрився нашими мужністю та креативом, вороги офігіли та трохі присіли на дупу. Але стан офігіння давно вже минув і змінився станом впертої лютої ненависті до нас. Ми змусили себе поважати, і тепер з нами воюють як із ворогом, з яким рахуються. При тому головна ціль окупантів — повна ліквідація всього українського — жодним чином не змінилась, змінилась в їхній уяві лише послідовність її досягнення.

Якщо хтось із нас наміряв, що кремль після першої, хай і дуже болючої, поразки готовий в цілому визнати свій програш у війні, то я навіть не знаю, що дало підстави для таких сподівань. Навпаки, справжня злата довга війна лише почалась після відступу орків від Києва. І наразі в цій війні цілком очікувана фаза — фаза масованого ворожого контрнаступу, спроба на всіх фронтах компенсувати програє на початку війни.

Цього контрнаступу просто не могло не бути, він очікуваний, і він цілком очікувано дуже важкий — адже ворог уже враховує всі свої помилки першого етапу, а ми у порівнянні з цим першим етапом ще не набули ніяких принципових нових переваг, натомість втратили перевагу несподіваності нашого опору. ■

■ Із окопного записника

Не треба високих слів, скажіть банальне «Дякую»

Є потреба з вами проговорити нюанси того, що ви пишете та як це читають/сприймають ті, хто на війні

Олексій КУШНЕР, військовий медик з Волині

Отримавши черговий меседж від рідних чи навіть незнайомих людей, думаєш одне: «Та за що?». Отже, перше — моє «улюблене»: «Повертайся якнайшвидше додому!». В умовах війни швидше додому можна потрапити в трьох випадках — тебе вбили, тебе поранили чи ти просто банально дезертирував. Цього ви хотіли побажати?

Наступне: «Бережи себе!». Це як? Я ж не пішов до війська самовбиватись. Ось це «бережи себе» звучить як «чисть зуби» — річ ніби очевидна, але ж деколи просто неможлива, бо таке життя та умови бойових дій. Берегти себе в умовах війни — це полями тікати за бугор.

І таке: «Молюсь за тебе». Якщо ви не впевнені в тому, яку релігію сповідує людина, котрій ви це адресуєте, не робіть цього. Якщо дійсно хочете підбадьорити, то накидаю вам трішки прикладів: «Повертайся з перемогою», «Але ви круто їх там «жарите», «Гордий знайомству з тобою», «Лови нюдси» чи банальне «Дякую»...

У мене поки що все. Я живий та здоровий. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Сергій МОВШУК — військовослужбовець, житель села Дубечне Ковельського району;
Валерій МАРТИНЮК — військовослужбовець із села Ласків Володимир-Волинського району;
Тарас ПІВАРЧУК — боєць із села Павлівка на Іваничівщині;
Валерій ДЯКОВ — боєць із села Топилище Володимир-Волинського району;
Володимир ОРГАНІСТИЙ — боєць із міста Нововолинська;
Василь ЛІСНИЧУК — молодший сержант, доброволець із міста Луцька;
Володимир ЛІТВІНЧУК — військовослужбовець із селища Сенкевичівка на Горохівщині;
Віталій ПРИЙМАК — військовослужбовець із села Липини Луцького району;
Віктор ШЕРШЕНЬ — військовослужбовець, житель селища Дубище на Рожищенщині;
Микола СТОЛЯРУК — боєць із села Дуліби на Турійщині;
Валерій ЛУК'ЯНЧУК — боєць-доброволець із Турійська;
Ілля ШАМРІЦЬКИЙ — боєць із міста Володимира;
Андрій КРОЩУК — боєць із міста Нововолинська;
Віктор МАТВІЙЧУК — військовослужбовець, житель селища Стара Вижівка;
Віктор МІРЧУК — військовослужбовець, житель міста Ківерці;
Іван ЛИТВИНЮК — військовослужбовець із села Сукачі на Старовижівщині;
Руслан ЛИТВИНЮК — військовослужбовець, житель села Новокотів на Ківерцівщині;
Василь ДЕМЕДЮК — військовослужбовець, житель селища Головне на Любомльщині;
Юрій КОВАЛЬЧУК — військовослужбовець, житель Ковеля;
Максим ХАРТОНЮК — військовослужбовець із села Шменьки на Ратнівщині;
Сергій САФРОНОВ — військовослужбовець, житель міста Луцька;
Валентин КОСТЮК — військовослужбовець із села Пожарки на Рожищенщині;
Віктор МАКСИМЧУК — боєць із села Журавичі на Ківерцівщині.

Політика

Лише після тиску депутатів Європарламенту Порошенко зміг виїхати за кордон у відрядження

Це вдалося лідеру «Європейської Солідарності» тільки з третьої спроби

Ольга СОКОЛОВА

Спочатку Петро Порошенко мав взяти участь у засіданні Парламентської асамблеї НАТО у Вільнюсі 29–30 травня у складі української делегації, який затвердив голова Верховної Ради Руслан Стефанчук. Однак якщо інші нардепи спокійно перетнули кордон, то Петра Порошенка двічі розвертали назад прикордонники, не маючи на це жодних підстав.

Це відверте свавілля влади і фактичне переслідування лідера найбільшої опозиційної проукраїнської сили не могло пройти повз увагу західних політиків. Так, доповідач по Україні, депутат Європарламенту від Німеччини Міхаель Галер заявив, що заборона на виїзд для Петра Порошенка влада псує імідж України. Він зазначив, що це може перешкодити Україні отримати статус кандидата на членство в ЄС. А старший науковий співробітник Атлантичної Ради Андерс Аслунд заявив, що НАТО

На щастя, поки що їздити на фронт Порошенкові не заборонили – буквально напередодні закордонного турне він побував на півдні України, куди доставив чергову партію допомоги: автомобілі, техніку та оснащення.

«Не можемо зрозуміти, звідки бере коріння ця алогічна, ледь не клітинна ненависть Зе-влади до Порошенка та бажання шкодити йому, навіть ставлячи під загрозу майбутнє країни.»

розцінить це як те, що Україна для вступу в Альянс. Перешкоджання виїзду По-

рошенка для участі у ПА НАТО викликали негативну реакцію всередині України. Ряд журналістів, громадських активістів та волонтерів закликали владу припинити порушення закону щодо лідера опозиційної проєвропейської партії.

«Якщо зважити на те, що Стефанчук підписав відрядження всім депутатам з нашої делегації, а не випустили лише Порошенка, то це означає, що у нас не усі рівні і законів більше нема, а телефонне право є?» — дивується Борислав Береза, боєць ЗСУ та колишній нардеп.

«Не можемо зрозуміти, звідки бере коріння ця алогічна, ледь не клітинна ненависть Зе-влади до Порошенка та бажання шкодити йому, навіть ставлячи під загрозу майбутнє країни. Це якийсь парадокс», — заявив головний редактор «Європейської правди» Сергій Сидоренко.

І лише після тиску депутатів Європейського парламенту та членів урядів країн Євросоюзу, а також після відкритого листа Порошенка на ім'я Президента України Володимира Зеленського, в якому він закликав підтримувати внутрішню єдність в умовах війни, лідер «Європейської Солідарності» таки зміг виїхати за кордон! Щоправда, вже для участі в іншому запланованому заході (на асамблею НАТО він так і не встиг) — саміти та конгресі Європейської народної партії у Роттердамі. Там Петро Порошенко переконуватиме союзників із ЄНП підтримати членство України в ЄС і НАТО. От тільки тепер це буде зробити важче, зважаючи на абсолютно шкідницьке свавілля нашої влади, яке стане аргументом у руках недругів України. ■

Резонанс

Що означає проголошення «незалежності» УПЦ московського патріархату?

Поки що складно сказати, чи це «гібридна» спроба «відбілітись» в умовах війни, залишивши все, як є, чи це щире бажання відірватись від російської православної церкви

Василь РОГУЦЬКИЙ

27 травня у Києві відбувся Собор УПЦ московського патріархату, який прийняв аж 10 рішень. Ключовим серед них є пункт 4 про «повну самостійність і незалежність Української православної церкви».

Нагадаємо, що раніше УПЦ московського патріархату постійно заявляла, що вона є «незалежною» згідно із патріаршою грамотою 1990 року, хоч насправді це була маніпуляція та брехня, адже УПЦ залишалась частиною російської православної церкви. Тож так і не ясно, чим нинішнє проголошення «незалежності» відрізняється від того, що вже було.

На перший погляд, щоб відірватись від російської церкви і при цьому не стати «розкольниками», для УПЦ московського патріархату є простий канонічний шлях — приєднатись до автокефальної помісної ПЦУ на чолі із Епіфанієм. Але на такий крок у вищому духовенстві московського патріархату не готові, ПЦУ вони і далі не визнають, хоча, щоправда, згідно з рішенням того-таки Собору, обережно сподіваються на «відновлення діалогу». А стати московському патріархату другою автокефальною церквою в Україні фактично нереально, бо церква, яка отримала Томос із рук Вселенського патріарха, уже є. І це ПЦУ.

Тож рішення Собору УПЦ мп можна розглядати, як половинчасті. Їх можна трактувати як в один бік, так і в інший. Можливо, саме цього і прагнули ініціатори Собору, щоб залишити собі простір для дій, виходячи з розвит-

Липовий розкол. Бо патріарх кіріл ніколи не відпустить УПЦ у вільне плавання, якщо митрополит Онуфрій захоче цього не на словах, а на ділі.

ку ситуації на фронті. А раптом, мовляв, путін перемаже?

КОМЕНТАРІ

1. Предстоятель російської православної церкви кіріл сказав, що «з розумінням» ставиться до позиції київського митрополита Онуфрія та єпископату УПЦ мп, які, за його словами, мають «максимально мудро» діяти, щоб «не ускладнювати життя свого віруючо-

го народу». При цьому московський патріарх додав, що жодні тимчасові перешкоди не повинні зруйнувати «духовну єдність нашого народу». За словами кіріла, якісь «духи злоби піднебесної» прагнуть розділити «православних людей Русі та України» і зробити так, щоб між ними пролягла прірва, але не досягнуть успіху, «оскільки всі ці зусилля не від Бога».

2. Російський митрополит рпц іларіон заявив, що поправки, внесені до статуту

Української православної церкви московського патріархату, ніяк не змінюють її статус у складі московського патріархату. На його думку, УПЦ просто ще раз засвідчила, що є автономною.

3. Богослов Кирило Говорун вважає, що «хоча УПЦ переходить у сферу канонічну зону, це насправді створює нову можливість

«Православний богослов Андрій Кураєв вважає, що «відсутність гнівної реакції москви (на рішення Собору. — Ред.) означає, що, за їхньою оцінкою, у Києві відбувся не більше ніж «спектакль та імітація автокефалії»».

для єдності православних в Україні». Він вважає, що «найбільш відповідним шляхом до цього об'єднання може стати об'єднаний собор» (ПЦУ та УПЦ мп. — Ред.).

4. Православний богослов Андрій Кураєв вважає, що «відсутність гнівної реакції москви (на рішення Собору. — Ред.) означає, що, за їхньою оцінкою, у Києві відбувся не більше ніж «спектакль та імітація автокефалії».

5. За словами Предстоятеля ПЦУ Епіфанія, у Церкві, яку він очолює, вітають бажання УПЦ мп до діалогу. «Ми й надалі закликаємо єрархів УПЦ мп до рішучіших дій для того, щоб ми канонічним чином утворили єдину автокефальну Православну церкву. А ця Церква, яка має Томос, є Православна Церква України. Тому ми відкриті до діалогу, ми відкриті до подальших кроків, — сказав Епіфаній і додав: — На жаль, вони (УПЦ мп. — Ред.) не відновили відносини із Вселенським патріархом, а навпаки, підтвердили усі свої попередні рішення. Тому з тими, хто благословляє війну, у них зберігається зв'язок. А з тими, хто молиться за українських захисників і за мир та перемогу України, відносини не відновлені». ■

■ Не словом, а ділом!

Рівняються на досвідчену майстриню Євгенію Стасюк (в центрі за швейною машинкою) Валентина Барановська, Валентина Бролінська, Ольга Яцина і Юлія Прокопчук.

Коли швейним машинкам потрібен ремонт, за справу береться Василь Заяц.

Фото Лесі ВЛАШИНЕЦЬ.

Добровольчий жіночий батальйон шиє для наших захисників «розгрузки»

А ще тканинні аптечки, плащі-пончо й підсумки для боєприпасів

«Кожен може зробити свій внесок у перемогу, тому ми відразу зголосилися на пропозицію нашого односельчанина, волонтера Андрія Лебезуна постачати захисникам розвантажувальні жилети», — говорять патріотки з села Борочиче Мар'янівської територіальної громади Луцького району. Цій справі швидко навчилися навіть ті, хто спершу не знав, з якого боку підійти до швейної машинки. Тепер почуваються колективом, який на своєму фронті активно «воює» з ненависними орками

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Водній із волонтерських поїздок на Донеччину я була свідком того, наскільки «розгрузки» потрібні на війні. Одній з них особливо радів горохівчанин Ігор Дашкевич. Тоді через повітряну тривогу ми не встигли розповісти йому і його бойовим побратимам про швейний цех у Борочичому. Зате маємо нагоду зробити це тепер, бо віднедавна волонтери центру, який координує горохівчанин Віталій Гладун, разом із найнеобхіднішими речами доставляють на передову і газету «Волинь».

— Публікації у ній нас дуже підбадьорюють. Завдяки газеті знаємо: за плечима — надійний тил, — кажуть захисники, із за-

доволенням міняючи після бою військову зброю на інформаційну.

Ці «розгрузки» борочиченські жіночки почали шити не відразу. Із перших днів війни умілі руки майстринь безперервно, наче на конвеєрі, виготовляли подушки й ковдри для солдатів і внутрішніх переселенців. Пір'я для них безкорисливо зносили односельчани, а працювали спершу в господарському приміщенні місцевого підприємця Івана Яцини.

Згодом швей перейшли в тутешнє кафе «Вишневі сад». Його господарі Аліна й Микола Прокопчуки люб'язно запросили чималий гурт об'лаштуватися в теплому та комфортному банкетному залі,

Горохівчанин Ігор Дашкевич із «розгрузкою», яку пошили борочиченські молодіжці.

а коли потепліло, жінки знову повернулися до Івана Яцини, мама якого, Ольга, однією

з перших стала військовою кравчиною.

Непросто було знайти і швейні машинки. Три перші приніс із дому житель села Широке Василь Заяц. Хороший справі й досі служить Zinger його покійного діда-кравця Григорія Богдана. Той «анти-

«Тепер грошима допомагають керівники великих сільськогосподарських підприємств і місцеві фермери.»

кваріат» німецького виробництва швидко освоїла Євгенія Стасюк, а пан Василь не відмовляється ремонтувати пристрої, коли вони іноді виходять із ладу.

Дефіцитом були елементарні викройки, але їх швидко знайшла в інтернеті Валентина Барановська й разом із Ольгою Микійчук за свої гроші купили перші метри тканини. Потому кошти почали збирати парафіяни Свято-Миколаївського храму Православної церкви України, а згодом на прохання депутат-

ки Мар'янівської селищної ради Марії Ковальчук тканину охоче придбав депутат Волинської обласної ради Тарас Щерблюк.

— Тепер грошима допомагають керівники великих сільськогосподарських підприємств і місцеві фермери, підприємці Євгеній Шелепіна, Андрій Озірський, Микола Вікторович, Павло Новосад, Михайло Стецюк, Микола Шоцький, Роман Сцьольний, Володимир Василюк, Олександр Путинський. Їх приносять також вчителі місцевої школи, жителі Борочичого й сусідніх сіл — Широкого й Бран. Купувати потрібно й фурнітуру. Її теж замовляю в інтернеті, — розповіла Валентина Барановська.

На жаль, війна затягується, але борочиченським жінкам не позичати ні терпіння, ні невтомності. Дружний добровольчий батальйон кравчинь збільшується. В його рядах наближають таку бажану перемогу Євгенія Стасюк, Валентина Барановська, Ольга Яцина, Оксана Мельничук, Галина Степашук, Людмила Прокопчук, Світлана Сладковська, Ольга Вітюк, Оксана Войтович, Марія Сасовець, Богдана Цьось, Валентина Бролінська, Вікторія Стародедова, Ольга Таранович, Юлія Прокопчук, Марія Ковальчук, Антоніна Матчук, Тетяна Павліщук, Тетяна Звірко, Любов Точенюк, Ірина Герчук, Ніна Богонос, Оксана Дуб'юк, Олена Трачук, Наталія Клачук, Любов Соболь, Оксана Ново-

■ Разом — сила!

Волинський мер із польськими друзями подарували воїнам ЗСУ автомобіль

Volkswagen T4 для бійців за власні кошти придбали горохівський міський голова Віктор Годик та його колеги із міста Гурово-Ілавецьке Бартошицького повіту Вармінсько-Мазурського воєводства

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Надійність цієї дружби вже перевірена війною. Поляки першими зателефонували мені й заперили у своїй підтримці. Не забарилися й з гуманітарною допомогою. Перша складалася з медикаментів на суму 500 тисяч гривень. Потому був ще бус із продуктами харчування, засобами гігієни та іншими потрібними речами. Ці вантажі ми відправляли захисникам у Харків, жителям інших гарячих регіонів, — прокоментував Віктор Годик співпрацю з містом-партнером Горохова Гурово-Ілавецьке. Ці громади дружать

Військовослужбовці 199-го навчального центру ДШВ ЗСУ та 95-ї окремої десантно-штурмової бригади написали на прапорі слова вдячності горохівчанам за підтримку.

більше десяти років. До війни їхні лідери організували взаємні ділові, спортивні та мистецькі візити. Нині ж поляки

активно допомагають нам протистояти агресору.

Недавно Віктор Годик із дру-

гом-підприємцем із Гурово-Ілавецького Володимиром Дримухом вирішили придбати й передати на потреби ЗСУ два автомобілі. Вибір зупинили на Volkswagen T4 і Volkswagen Passat. Батько пана Володимира Едуард Дримух і секретар тамтешньої міської ради Анджей Воробець доставили автівки в Горохів минулого тижня.

«Для Віктора Годика ця поїздка була знаковою. У 1994–1996 роках у цьому місті він проходив армійську службу.»

Подякувавши гостям, Віктор Годик домовився про особисту зустріч із військовослужбовцями 199-го навчального центру ДШВ ЗСУ України та 95-ї окремої десантно-штурмової бригади.

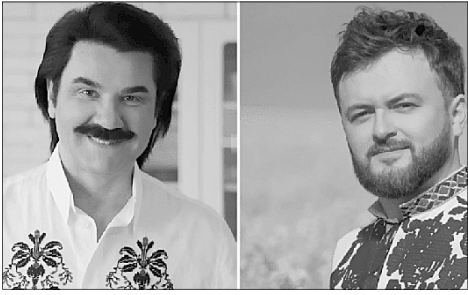
Придбаний спільними зусиллями бус працівники міськради завантажили тепловізором, рацією, харчами й побутовими речами й побажали мерові та його супутникові Василеві Поліщук щасливої дороги в Житомир і повернення додому.

Для Віктора Годика ця поїздка була знаковою. У 1994–1996 роках у цьому місті він проходив армійську службу.

На прохання горохівчан військові подарували полякам прапор із іменними підписами захисників. ■

■ Про це говорять

Фотоколаж volyn.com.ua.

Зіркам довелося виправдовуватися за вчинок «нерозбірливих двійників».

«Підставив мене»: Дзідзьо та Зібров прокоментували помпезне волинське весілля під час війни

В соцмережах продовжують обговорювати розкішне святкування, яке влаштувала родина «ковбасних магнатів» з-під Луцька

Софія ГАВРИЛЮК

Багатьох українців обурило «виступ» Павла Зіброва та DZIDZIO на так званому «королівському» весіллі. Цими днями засновник однієї з фірм із виготовлення ковбасних виробів у розпал війни в Україні влаштував пишну урочистість на честь одруження сина. Багато хто назвав це «бенкетом під час чуми». Знеславили й тих, хто брав у ньому участь. Мова про те, що на святі нібито помітили відомих українських артистів — Павла Зіброва та DZIDZIO.

Першим публічно спростував цю інформацію Зібров, заявивши, що для нього неприпустимо виступати на заходах, поки у країні війна:

— Я в своєму віці чим можу допомагаю армії, вболіваю за Україну, за українських хлопців, які віддають життя, і ніколи б не дозволив би собі співати та веселитися в такий важкий час для моєї країни!

Згодом своє добре ім'я захистив і DZIDZIO:

— В моїй голові не вкладається, як хтось може дозволити собі гуляння під час війни, коли наші хлопці і дівчата захищають Україну ціною власного життя. Виявляється, було таке весілля, де замовили двійника, який, паразитуючи на моїй творчості, підставив мене й змушує виправдовуватися в тому, чого я не робив!

За словами артиста, від початку повномасштабного вторгнення росії в Україну він виступає лише для військовослужбовців та поранених у шпиталях. ■

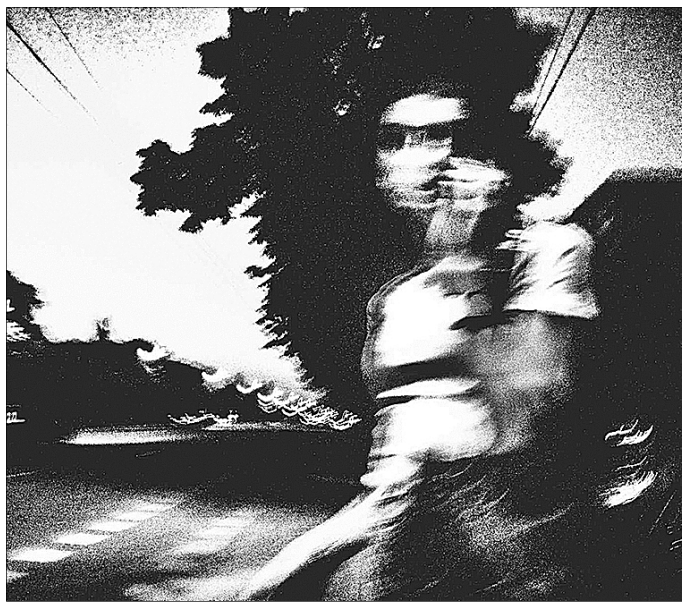
■ Крила, обпалені війною

Фото Алли ЛІСОВОЇ.

Роботи Євгена Бондаренка співзвучні із сьогоднішнім.

Вуличні фото в шахтарському місті — від криворізького майстра

Вечірньої пори на фасаді одного з магазинів, розташованого на бульварі Шевченка в центрі Нововолинська, помітила великі гарні знімки

Алла ЛІСОВА

Кількаметрові світлини на імпрізованому екрані спочатку сприйнялися як фото з війни — дитячі обличчя, танк, розбомблений будинок... Неподалік стояли двоє молодих людей, причетних до цих вражаючих зображень.

Знайомимось — Юлія і Євген Бондаренки, ініціатори демонстрації вуличного фото, які прибули з Кривого Рогу Дніпропетровської області.

Він російськомовний українець, уродженець міста Краматорська, де минуло його дитинство та юність. Після одруження разом із дочкою та дружиною мешкав у Кривому Розі, тривалий час працював в Одесі. Війна змусила перебраться до друзів у Нововолинськ, своє житло там віддали мамі і батькам Юлі.

Каже, щоб не нудьгувати у вільний час, а бути задіяним — почав дарувати нововолинцям свої фотознімки.

— Як відбувся дебют на волинській землі? — запитує.

— Я задоволений. Година роботи — кілька десятків глядачів, їхнє позитивне сприйняття, схвальні коментарі. Це надихає. Наступного разу, думаю, аудиторія буде більшою. Правда, власники закладу поскаржилися, що зробили це без їхнього дозволу. Але поліцейські не знайшли складу злочину у моїх діях. Тож у майбутньому буду

«**Година роботи — кілька десятків глядачів, їхнє позитивне сприйняття, схвальні коментарі. Це надихає.**»

враховувати такі нюанси.

Євген детально, по роках, розповідає, коли у рідному місті взяв у руки фотоапарат, як вивчав його, що спонукало зайнятися вуличною зйомкою. До слова, це захоплення передбачає певні вимоги: фотографуєш усе під ряд, але відразу у голові продумуєш

панораму загальної картини, виходячи з того, яку ідею хочеш донести глядачеві. Потрібні спеціальна апаратура, акумуляторні батареї для виготовлення робіт великого формату. Також не менш важливо — знайти наставників, у яких потрібно усього вчитися.

Євгену суттєво допоміг інтернет, реєстрація на відповідних сайтах, спілкування через гугл-перекладача з японськими фотомайстрами, отримання від них дозволів, високі оцінки його першої фотовиставки в Одесі.

— Розбитий будинок, заплакане дитяче обличчя, танк — це деталі якогось іншого творчого проекту. До воєнних знімків я ще, напевно, не доріс, вони в мені не визріли, — зізнається співрозмовник. — Це ще попереду, коли повернуся у рідний Кривий Ріг. І сподіваюся, що перемога настане скоро.

А поки що Євген Бондаренко із завзяттям дарує свою творчість нововолинцям. І вона їм припала до душі. ■

*Публікація створена за підтримки Української Асоціації Медіа Бізнесу.

Фотомайстер каже, що задоволений дебютом на Волинській землі.

Вітаємо!

Гарний ювілей — 70 років — 7 червня відзначатиме Почесний працівник туризму України, член Спілки журналістів України, головний адміністратор ТС «Адем України»

Олексій Євгенович АРТАМОНОВ.

Активний член нашого великого колективу проживає у пансіонаті з 2013 року. Дуже приємний і цікавий чоловік — приймає участь у змаганнях, виступає на концертах. Надихає своїм оптимізмом оточуючих.

З днем народження, шановний ювіляре!

Хай Бог завжди буде з вами і дарує довге життя. Хай на вашому життєвому шляху зустрічаються тільки хороші люди. Миру і тепла, душевного спокою, гарного настрою.

З повагою мешканці Луцького геріатричного пансіонату.

У ці дні золотий ювілей подружнього життя відзначають дорогі батьки, дідусь та бабуся, жителі Нововолинська

Віталій Іванович

та

Галина Романівна ДУБИНИ.

Від щирого серця вітаємо з гарним святом. Нехай ваш дім залишається застигшим і теплим, нехай і надалі любов буде взаємною та щирою, в домі панують достаток і добробут.

Минуло вже пів віку з того часу,
Як у вашому житті цвіла весна.
І стільки прожито, і пережито разом,
І скроні побіліла сивина...
А в двері стукає ласкава осінь —
Багата, щедра, справді золота.
Тож будьте нам здорові і щасливі,
Хай спільний шлях ваш довго ще цвіте.
А сьогодні хай лунає пісня
Про батьківське весілля золоте.

З шаном, повагою та любов'ю діти, внучки.

Букет із найгарніших вітань з нагоди ювілею адресуємо вродливій, шляхетній жінці, авторитетній освітянці, жительці села Борисковичі Мар'янівської територіальної громади Луцького району

Софії Прокопівні КОВАЛЬЧУК.

Дорога імениннице, просимо в Бога для вас міцного здоров'я. Даруємо від душі веселку радості, добра, миру, поваги, любові, щирості й родинного тепла.

Йдете дорогою життя красиво
Під сяйвом освітрянської зорі.
Всміхаєтесь мудро і чарівно
Для нас — люблячої вас рідні.
Вам ми даруємо всі квіти світу,
Хай мрії всі здійсняться в багатолітті.
З людьми хорошими бажаєм вам радіти
І почуватися найщасливішою у світі.

З повагою Віктор Холонівець із сім'єю.

■ **Завтра зустрінемо разом!**

1000 гривень від улюбленої «Волині» виграв Павло Олех із Любомля нині

Прізвище чоловіка, якому ми вручили цього разу подарунок*, добре нам знайоме, як і читачам нашого додатку «Так ніхто не кохав», у якому він — активний автор дотепних римованих підписів до фотознімків у рубриці «Стоп-кадр». Хто не знає — набирайте у графі пошуку на сайті volyn.com.ua два слова: «Павло Олех»

Катерина ЗУБЧУК

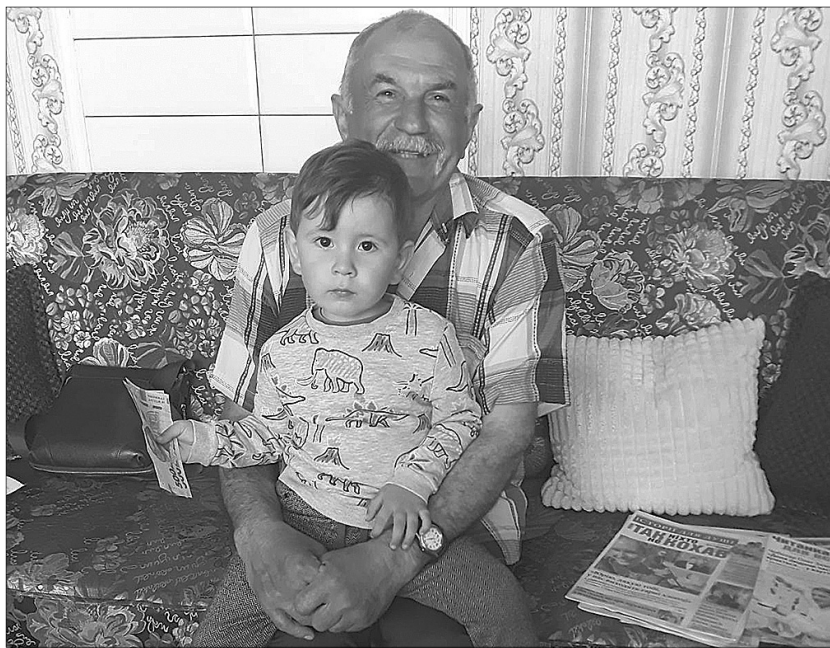

Фото Сергія БОРОХА.

Онук пана Павла визначився зразу: 500 гривень – мамі, 500... йому!

А де вона зустріла такого золотого чоловіка, то вже розповідав сам Павло Іванович, коли долучився до розмови:

— Відслуживши в армії, я вернувся у своє Залісся. Але ж треба було якусь роботу шукати — от я й переїхав у Любомль. Квартирувавсь і працював слюсарем на місцевому хлібозаводі. Якраз у тій зміні, де Валя майстром була. Там і познайомилися. З рік, як кажуть, походили й поженилися.

«То ж непогано, що пише, малює, газети перечитує й зберігає. Зате не п'є, не курить...»

Ще років п'ять подружжя, маючи сина Віталія, по винайманих квартирах тулилося. А ось донька Надя народилася вже тоді, як жили в своєму будинку.

«ПОЧУЮ ЩОСЬ ДОТЕПНЕ — ПОМІЗКУЮ, ТРОХИ СВОГО ДОДАМ — І Є БУВАЛЬЩИНА»

Отак і долі людські розкриваються при зустрічах із шанувальниками «Волині». Сорок другий рік подружжя у парі. Уже трьох онуків подарували їм діти. Наймолодший, Ромка, як хлопчик назвався (це син доньки, яка зі своєю сім'єю живе в домі батьків), взяв у дідуса тисячу від нашої газети й десь на трохи відлучився. А коли повернувся

до нас в кімнату, то стало ясно, що гроші він уже розподілив: 500 гривень дав мамі, стільки ж залишив собі. Видно, знає, що дідусь так само зробив би. Маленький «фінансист» і на фото з дідусем...

Тим часом Павло Іванович приносить чимало примірників нашого видання «Так ніхто не кохав». Що не випуск, то бачимо його прізвище під дотепними заримованими підписами до фотознімків у рубриці «Стоп-кадр». Чоловік згадує, що в школі його улюбленими предметами були українська мова й література. Будучи учнем, писав вірші й навіть надсилав у районну газету. Дещо схвалювали до друку.

— Якийсь час, — говорить, — коли діти росли й клопотів мав більше, то не писав нічого. А от постаршав — і знов потягнуло до паперу й ручки. Бувальщини в основному в моєму доробку.

Стосовно того, звідки чоловік теми для них черпає, відповідь така:

— Почую щось дотепне — помізкую, трохи свого додаю — і є маленька гумористична історія. Мені — шістдесят п'ять. Але ще донедавна працював у котельні. Ніч довга. Спаде щось на думку — берусь за писання.

На тому, щоб якнайчастіше були миті творчості, а відтак і зустрічі на сторінках наших видань, ми й попросилися з чоловіком, який має хобі, котре приносить йому душевну втіху. ■

*Під подарунком мається на увазі придбання товару за 0,01 гривні.

■ **Увага, вікторина!**

Пропала корова — пропало й здоров'я

Укотре переконався: наш народ скаже, як зав'яже. Бо навіть у цій приказці криється глибокий зміст, адже нашим годувальницям ми маємо дякувати не тільки за цілюще, корисне молоко, а й за один із найголовніших в історії людства медичний препарат

Грицько ГАРБУЗ

Але про це трішки пізніше — спочатку маємо повторити запитання, яке відкрило нам ще один цікавий факт.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-7»

Поглянувши на це фото, назвіть тварину, яка з ним асоціюється. Це не кажан.

Фото якої тварини знаходиться у гранатобузі?

Тепер, переконаний, дивлячись на вакцину, у вашій увазі поставатиме... **корова** — наше слово-відповідь. Бо **вакцина** з латинської *vaccina* означає коров'яча (від *vassa* — корова). Справа в тому, що першу вакцинацію здійснив англійський лікар Едвард Дженнер, який у 1796 році штучно прищепив 8-літньому хлопчику коров'ячу віспу, в результаті чого дитина набула імунітету до натуральної віспи, яка в цей час буквально косила Британію. А вже у кінці XIX століття Луї Пастер увів термін «вакцинація» (*variola vaccinia* — коров'яча віспа).

І справилися з цим завданням лише троє наших учасників — **Віта Бобко з села Затурці Володимир-Волинського району Волині, Андрій Куява з Ковеля й Оксана Алексеева з Луцька**. Від їхнього імені ми перерахуємо Збройним силам України 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»). Пані Віта Бобко, до речі, заробила вже 500 гривень для наших захисників.

«Пані Віта Бобко, до речі, заробила вже 500 гривень для наших захисників.»

Що ж, переможцям туру — гучне «Віват!», а нам час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-10»

У мене — карі, а в тебе — голубі,
А в когось, мов фіалки, очі сині,
Але сльозу очей фарбує біль
Щоразу кольором одним — (8 букв).
У когось — сірі, в когось — наче ніч,
Але від болю в кольорах зиниць
Душі своєї нам не заховати.
І за сльозу, розливу з інших віч,
Нам доля болем і сльозою теж відплатить.

У назві-прикметнику пропущеного у вірші кольору, який подано в орудному відмінку — особлива рослина. Цілюща. Дуже поширена в Україні, а також у нашій усній та писемній і пісенній народній і літературній творчості.

Що за рослину ми заховаємо у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 12 червня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776** і **0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Нещадно б'ємо путіна на всіх фронтах! ■

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

Тим паче, якщо ви випишете газету «Волинь» на місяць (30 грн),

щотижня матимете шанс виграти **1000** гривень!

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ: 30000, 60306, 60305, 86772 (для читачів Волинської області), 97847 (для читачів Рівненської області), 61136 (для читачів інших областей).

РЕКЛАМА

П П БУРМАКА Н.П.

4, 11, 18 червня

ефективне лікування від

**АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):

тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,

098-388-88-36;

м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1

(0472) 63-16-16, 63-25-28

пн, АВ N539362 МСЗУ від 22.04.10

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

Монтаж та обслуговування.
Тел.: 0663077303, 0961126064.

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ

(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні.

Вироби з дерева на замовлення. Доставка.

Тел.: 0991813332, 0976492371.

ПРОДАМ КИЛЬЦЯ ЗАЛІЗОБЕТОННІ І КРИШКИ
З ЛЮКАМИ

(для облаштування ям, септиків, каналізації):

2, 2 м (кільце, кришка) – 2600 грн/шт.

1, 7 м (кільце, кришка) – 1750 грн/шт.

1, 2 м (кільце, кришка) – 1000 грн/шт.

ТЕЛ. 050 67 42 465.

ЗАМОВТЕ РЕКЛАМУ:

0967731037, 0668247160, 0509949907

■ Редакційний щоденник

Найстрашніша книга про війну в Україні ще не написана...

Чим переймалася і з чого дивувалася упродовж останнього часу заслужений журналіст України Катерина ЗУБЧУК

...ЩО БУЗОК НАЙРЯСНІШЕ ЦВІТЕ ПІСЛЯ ЗАТЯЖНОЇ ЗИМИ

Думаю, як добре, що книга «Бузкові дівчата» американської письменниці Марти Холл Келлі потрапила мені до рук ще до того, як почалося повномасштабне вторгнення росії в Україну. Бо навряд чи змогла б читати про Другу світову війну тепер, коли такі ж трагічні події, сповнені руйнувань міст і сіл, загибелі воїнів-захисників і цивільних людей (масштаби їх до того ж помножені, зважаючи на сучасні технології), переживаємо в реальному часі...

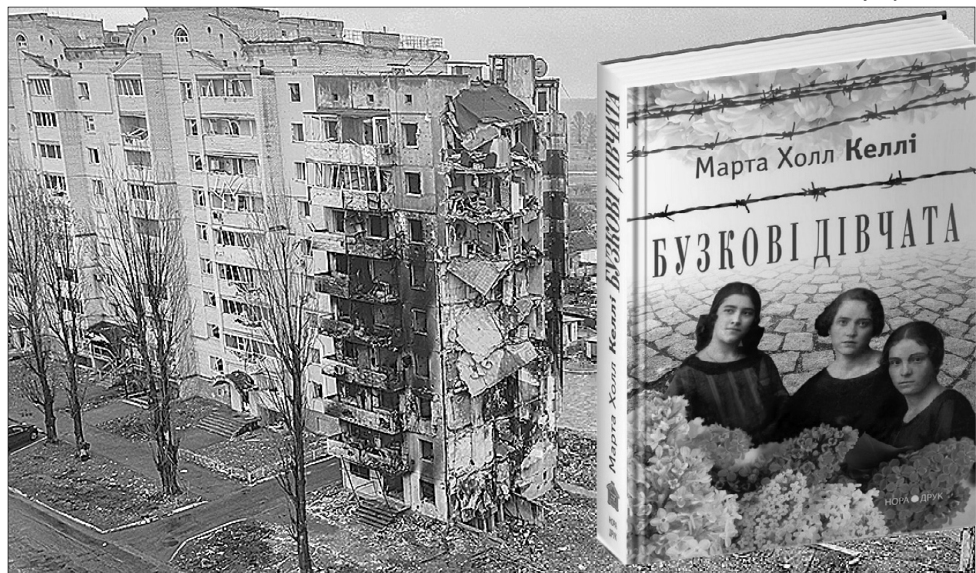
По правді, цю книжку дочка мені купила в подарунок, спокусившись тим, що на обкладинці побачила мій улюблений бузок. А суть назви я зрозуміла, вже дочитуючи роман. Виявляється, бузок найрясніше зацвітає після затяжної зими — з цим явищем авторка порівняла життя своїх героїнь — трьох жінок — американки, полячки і німкені. Вони, загартовані війною, теж знайшли в собі сили не занепасти духом і реалізувати себе у непростому житті.

Хто ці три жінки? Це американка й водночас французька Кароліна, яка в далекій заокеанській Америці могла б заплішити очі на війну, як багато хто й зробив. Але вона долучилася до благодійності й підтримувала тих, у кого війна забрала все. Ця жінка не лише надсилає посилки в дитячі сиротинці, які були облаштовані в маєтках і палацах Франції, а й задумується над тим, аби

всиновити кого-небудь із тих дітей. Мимоволі виникає асоціація із сьогоднішнім: скільки і в США, і в країнах Європи нині таких Каролін, які, допомагають українським дітям, котрих сиротами зробила війна з її жахіттями вже у XXI столітті?!

Здається, за життя багато прочитано й побачено у фільмах про німецькі концентраційні табори смерті. І навіть особисті враження є після відвідин, зокрема Майданека, що на околиці польського міста Люблін. Але у «Бузкових дівчатах» це місце знущань над людиною показано по-особливому — через долю ще одної героїні — полячки Касі. Вона, на початку історії ще 16-літній підліток, стає жертвою хірургічних експериментів: в тіла здорових піддослідних вживлювали різну непотріб, аби спровокувати зараження й мати змогу випробувати медпрепарати, призначені для лікування ран, отриманих гітлерівцями на фронті. Кася не просто вижила, тоді як багато хто загинув, — їй доля дарувала жіноче щастя — заміжжя, народження дитини. Вона та інші полячки, які були скалічені у концтаборі, й стали для згаданої вже Кароліни «бузковими дівчатами», якими американка опікувалася в повоєнні роки, дбала про їх лікування за океаном і навіть запрошувала в своє обійстя, засаджене бузком.

Ну а експерименти над жінками у концтаборі проводила німкеня Герта. Її скальпель вкоротив не одне життя. За цей злочин її — єдину жінку-ліка-

На жаль, нинішні масштаби руйнувань в нашій країні ще жахливіші, ніж описані в творі.

ря — засудили на Нюрнберзькому процесі. Правда, експериментаторка відбулася... легким переляком: була достроково звільнена й навіть працювала за фахом, хоч за вироком одержала 20 років ув'язнення.

... ЧИ БУДУТЬ ПОКАРАНІ ТІ, ХТО ПРИЙШОВ НА НАШУ ЗЕМЛЮ НАС УБИВАТИ, БО МИ УКРАЇНЦІ?

А сьогодні на думці — численні військові злочини проти людства у російсько-українській війні, які назвала геноцидом не лише Верховна Рада України, а й ряд країн світу. 23 травня у Києві Солом'янський райсуд визнав сержанта російської армії Вадима Шишимаріна винним у вчиненні кримінального правопорушення за частиною другою статті 438 Кримінального кодексу України (порушення законів та звичаїв війни, поєднані з умисним вбивством) і засудив до довічного позбавлення волі. Це перший такий вирок. Адвокат сказав, що він може бути оскаржений. Чи не матимемо й тут лише того самого «легкого переляку»? Чи будуть покарані ті, хто прийшов на нашу землю, зазобованим своїм «божком» путіним, що «Україну приду-

мав лєнін», й цинічно вбиває українців — не на полі бою, а в їхніх будинках, на вулицях?..

Про російсько-українську війну, яка триває дев'ятий рік, уже багато написано. Одна з тих, що увійшла свого часу в число кращих, — роман журналіста Сергія Лойка «Аеропорт». Якби читала її зараз, то з особливою пошаною згадала б кіборга Василя Шумика із села Ворокомле Камінь-Каширського району, про якого не раз розповідала наша газета. Він теж був у пеклі Донецького аеропорту, втратив там здоров'я, а через п'ять років віддав нирку своєму єдиному синові Олександру. На жаль, його життя невдовзі обірвалося. Думаю, де був би зараз цей чоловік? І знаю відповідь: споряджений рюкзак стояв у нього завжди напоготові...

Але якщо раніше здавалося, що більш реалістичної книги про війну бути не може, то зараз ця думка підкоректована нинішніми реаліями. Хтось ще має написати про Бучу, Бородянку, Маріуполь — про жахіття війни без правил, якими сповнене повномасштабне вторгнення росії в Україну. А вже акраз побувавши на Київщині, прем'єр-міністр Великобританії Борис Джонсон

заявив, що «свідчення злочинів, скоєних проти мирного населення у Бучі, не виглядають «далекими від геноциду». Він запевнив, що зробить все, що в його силах, аби вичерпати ресурси військової машини президента рф володимира путіна. А президент США Джо Байден після оприлюднених кадрів із Бучі підтвердив, що російський президент володимир путін є воєнним злочинцем.

«Справжнє багатство України — не в міфологічному золоті, а в її народі й національному характері.»

9 травня глава Сполучених Штатів Америки підписав закон про ленд-ліз для України. Затверджуючи документ, він сказав: «Українці щодня борються за своє життя. Ціна боротьби висока, але поступ агресії коштує ще більше». Країни Євросоюзу теж не відразу зрозуміли, що це війна не лише українців. За недавнім повідомленням радника голови Офісу Президента України Михайла Подоляка в одному з інтерв'ю, деякі європейські політики ще й зараз пропонують Україні піти на територіальні поступки росії для того, щоб володимир путін «зберіг обличчя».

... ЛЕГЕНДОЮ ПРО СКАРБИ ПОЛУБОТКА

Тішить, що Україна в ці непрості дні переймається не тим, аби путін «зберіг обличчя», а вже думає про відбудову зруйнованих рашистами міст і сіл. В Офісі Президента України розробляють план, відповідно до якого за відновлення кожного з регіонів відповідатиме конкретна країна. Наскільки відомо, декілька вже зголосилися на таку участь. Велика Британія, зокрема, виявила бажання відбудувати Київ та Київську область, Данія — Миколаїв і Миколаївщину, Балтійські держави готові підтримати Житомирщину...

Ось коли — знаючи, що збитки, завдані Україні, наближаються вже до 100 мільярдів доларів — мимоволі згадаєш скарби Полуботка. Про них говорили і сто літ тому, і тридцять. У 1990 році народний депутат, письменник Володимир Яворівський вийшов на трибуну парламенту і повідомив, що незалежна Україна має власні скарби, які зберігаються в англійських банках з початку XVIII століття. А поклав їх туди гетьман Павло Полуботко під проценти із заповитом: Україна має отримати це золото, коли стане незалежною державою. Сума, яка пролунала тоді, вразила народних обранців — це були трильйони фунтів стерлінгів. Якщо розділити ці гроші на кож-

ного з нас, то вийшло б по 38 кілограмів золота.

Що далі? Будемо вважати, що маємо легенду, хорошим коментарем до якої став знятий у 1993 році режисером Вадимом Костеллі на кіностудії імені Довженка гумористично-пригодуницький фільм «Вперед за скарбами гетьмана!». Мораль стрічки, за словами кінокритиків, у тому, що справжнє багатство України — не в міфологічному золоті, а в її народі й національному характері. Саме завдяки силі духу, яку українці проявляють у битвах з путінським військом, з нами світ. ■

РЕКЛАМА

ВАС ЗАМУЧИВ БІЛЬ В СУГЛОБАХ ТА СПИНІ?

Постійна важкість у ногах, скутість в русі, набряклість і хрускіт. Набридло постійно наносити мазі і пити знеболюючі таблетки? Всі спроби які робилися раніше безуспішні?

- ТЕЛЕФОНУЙТЕ ТА ОТРИМАЙТЕ БЕЗКОШТОВНУ КОНСУЛЬТАЦІЮ від фахівця який підкаже метод рішення при таких захворюваннях як:

- Артрит, артроз, поліартрит, остеохондроз, остеопороз, радикуліт, ревматизм, посттравматичні болі.

Якщо ви хочете ходити вільно і жити без болю **ТЕЛЕФОНУЙТЕ** на номер:

(098) 545 05 59, (066) 347 65 78.

Висновок ДСЕЕ України №05.03.02-03/103075 від 23.12.2018 року. Не є лікарським засобом. Перед вживанням проконсультуйтеся з лікарем та ознайомтеся з інструкцією.

Блоки від виробника СТІНОВИЙ БЛОК

з дном —
20x20x40

без дна —
20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК

20x10x40
20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК

20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96

067 116-11-44

Печатки та штампи з реквізитами територіально відокремлених безбалансових відділень (скорочено ТВБВ) філії Луганського обласного управління АТ «Ощадбанк» №10012/021, №10012/022, №10012/023, №10012/024, №10012/0192, №10012/0193, №10012/0194 вважати недійсними.

05.07.2022 р. о 15-й год. у приміщенні Підгайцівської сільської ради за адресою: **с. Підгайці, вул. Шкільна, 30**, відбудуться громадські слухання щодо розгляду детального плану території земельної ділянки площею 0,57 га для будівництва та обслуговування багатоквартирного житлового будинку з об'єктами інфраструктури в с. Липини Підгайцівської ОТГ Луцького району Волинської області.

Знай наших!

Волинянин каже, що завжди хотів виступати на великій сцені.

Україна перемогла на «Євробаченні» не вперше, але цього разу – це як ніколи важливо.

Фото із сайту eurovision.ua.

Фото із сайту stb.ua.

Переможець «Євробачення» із Жидичина: «Я грав на вулицях, щоб заробити трохи грошей»

Понад 200 мільйонів людей в різних куточках планети вивчили старовинне українське ім'я Стефанія завдяки реп-гурту Kalush Orchestra. Пісня, з якою наші музиканти тріумфували на головній європейській сцені, нині лідирує у багатьох престижних музичних рейтингах континенту. А ще світ говорить про учасників колективу, серед яких і уродженець Луцького району Віталій Дижук. Ще кілька місяців тому він грав на сопілці на вулиці Лесі Українки обласного центру, а нині волинянин — один із найзатребуваніших мультиінструменталістів України

Ірина КРАВЧУК

— **М**ій музичний шлях розпочався у другому класі. Батьки помітили, що маю хороший слух й віддали на народні інструменти та фортепіано. Згодом перша вчителька Лілія Омелюк, яка проводила уроки гри на сопілці, привела мене до Юрія Фокшея — викладача Волинського коледжу культури і мистецтв імені Ігоря Стравінського. Надзвичайно їй за це вдячний. У 17 років я вже й сам почав викладати, — розповів в ексклюзивному інтерв'ю для «Волині» Віталій Дижук.

У Юрія Євгеновича опанували гру на сопілці й двоє інших учасників Kalush Orchestra з Волині — Ігор Діденчук (учасник «Євробачення-2021» у складі гурту Go_A) і Тимофій Музичук. Згодом усі троє стали студентами Київського національного університету культури і мистецтв.

Навчання у виші Віталій Дижук

поєднував з роботою в Українському академічному фольклорно-етнографічному ансамблі «Калина». Втім надовго у колективі юнак не затримався.

— Я почав грати на вулицях, щоб заробити трохи грошей. Спочатку виступав сам, а потім в дуєті Non Trivial зі своєю дівчиною Женею Мазуренко. Згодом ми навіть взяли участь в шоу «Україна має талант», — пригадує Віталій.

Тоді він навіть уявити не міг, що через кілька місяців представлятиме Україну на головній сцені Європи.

— Мені подзвонив Тимофій Музичук і сказав, що є пропозиція долучитися до проекту Kalush Orchestra. Я погодився, обговорив усе з лідером гурту Олегом Псюком й почали працювати, — розповідає Віталій.

З пісню Stefania, яку лідер гурту присвятив своїй мамі, музиканти перемогли у Національному відборі «Євробачення», й 22 лютого офіційно повідоми-

Віталій Дижук у дуєті з коханою Євгенією Мазуренко підкорили всіх суддів на кастингу «Україна має талант-2021».

ли, що представлятимуть Україну на міжнародному конкурсі. Втім, тоді ніхто й уявити не міг, що через два дні музика відійде на другий план через... війну. Один із учасників групи Килим Мен став до лав тероборони Києва (на «Євробаченні» його заміняв танцівник Влад Курочка з Коломиї), а лідер гурту Олег Псюк зайнявся волонтерством. Проте 15 березня музикант заявив, що таки поїдуть в Італію: «Ми маємо зайняти перше місце і показати ще раз усьому світу, що українці не тільки сильна, а ще й талановита нація».

Віталій Дижук каже, що тоді найбільшою проблемою стала відстань між учасниками гурту. Через бойові дії музиканти не мали змоги зустрітися, тому репетирувати доводилося онлайн.

— Дні були дуже напружені.

НЕЙМОВІРНО!

Хлопці з «Калуш оркестра» здобутий трофей «Євробачення-2022» продали за фантастичні 900 тисяч доларів на аукціоні, організованому шоуменом Сергієм Притулою. Плюс вторгували 11 мільйонів гривень за рожеву панамку Олега Псюка. І всі кошти віддадуть на потреби Збройних сил України!

Десь два місяці ми займалися хореографією... Найбільша увага була прикута саме до України, тому на кожній репетиції викладалися повністю, — розповідає волинянин.

За його словами, до фіналу усі учасники гурту були настільки добре підготовлені, що хвилювань під час виступу не було зовсім. Натомість оголошення балів виявилось стресовим.

— Хоча букмекери прогнозували нам безперечну перемогу, сумніви все одно залишалися. Чекати на результати було важко. А найдивніше — коли дізналися про перемогу (613 балів!), емо-

«**Чекати на результати було важко. А найдивніше — коли дізналися про перемогу (613 балів!), емоції кудись зникли. Ми не розуміли що відбулося.**»

ції кудись зникли. Ми не розуміли що відбулося. Ніби вичерпали всі сили, — пригадав музикант.

Представники України підкорили Європу не тільки виступом, а й своєю заявою щодо порятунку воїнів, які перебували на території заблокованого комбінату «Азовсталь».

«Будь ласка, допоможіть українському Маріуполю... «Азовсталі!» Просто зараз», — одразу після виступу сказав лідер гурту Олег Псюк.

Експерти побоювалися, що Україну можуть дискваліфікувати за політичні висловлювання, які заборонені умовами конкурсу. Втім, організатори «Євробачення» зазначили, що звернення наших представників має лише один мотив — людяність.

— Українці просили нас зробити цю заяву. Ми обговорили з колективом усі ризики, але дискваліфікації не боялися. Нема нічого важливішого за життя наших Героїв, — переконаний Віталій Дижук. ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги – **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

● Продається дача (масив «Промінь», перша лінія, ділянка 33). Тел.: (0332) 72-67-70, 066 57 24 066.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продам кінну косарку, привезену з Польщі і перероблену під трактор, на гумовому ході. Можлива доставка. Тел. 068 77 31 858.

● Продається у дуже доброму стані зернозбиральний комбайн «Клаас Консул», прес-підбирач «Джон Дір-332», новий п'ятирядний культиватор міжрядного обробітку. Тел. 097 56 55 380.

● Куплю трактори Т-40, Т-25 та інші у будь-якому стані. Можна на запчастини. Тел. 098 08 61 667.

● Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.

● Продам трактор ЮМЗ-6 АКЛ в робочому стані (з документами). Недорого. Тел. 096 80 48 733.

● Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

● Продам торфобрикети, дрова, пі-

сок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою). Тел. 050 37 81 998.

● Куплю червону цеглу (нову, б/в, залишки) або будівлю під розбір. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продам торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (на сипом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставка. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

● Куплю корів, биків, коней, лоша (як на годівлю, так і на забій). Тел. 097 76 84 040.

● Продам дійну козу (є козенята від молочних кіз). Тел. 095 67 72 105.

ПОСЛУГИ

● Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та під-

шив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Диплом бакалавра (серія В21 № 147347), виданий на ім'я Серветник Антон Валерійович, вважати недійсним у зв'язку з помилкою у написанні прізвища англійськими літерами – Servetnyk, а правильне написання Servetnyk.

● Загублений диплом спеціаліста (серія ВС № 42722307, реєстраційний № 46/12), виданий Волинським національним університетом ім. Лесі Українки на ім'я Оксінчук Дмитро Миколайович, вважати недійсним.

● Загублену залікову книжку, видану деканатом факультету комп'ютерних та інформаційних технологій Луцького національного технічного університету на ім'я Нікітін Володимир Олександрович, вважати недійсною.

● Загублену залікову книжку, видану деканатом факультету комп'ютерних та інформаційних технологій Луцького національного технічного університету на ім'я Мартинович Андрій Олегович, вважати недійсною.

■ **Фоторепортаж із прифронтових територій**

Фото з особистого архіву **Леся ВЛАШИНЕЦЬ**.

«Пам'ятник пуйлу.

Прохання... не обсикати»

Як в усій Україні ненавидять, зневажають, проклинають і висміюють путіна та його орду

Москалі знають, чого бажають їм у Борочичому Луцького району.

Біда летіла попереду нас: уламки ракети, яка розірвалася на віадучі неподалік Павлограда за пів години до проїзду по ньому буса Віталія Нагорняка.

Пам'ятник головному орку в Павлограді на Дніпропетровщині.

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Війна звела мене з волонтерами із села Борочиче Мар'янівської територіальної громади Андрієм Лебезуном і Віталієм Нагорняком. У волонтерських поїздках цьогорічного березня-квітня на Київщину, в Дніпропетровську, Донецьку й Миколаївську області ми набачилися воістину крутих «пам'ятників» путіну. Зневага до нього влучно й дотепно передається пензлями художників, гнівними рядками віршарів, імпровізаціями музикантів, що неабияк піднімає бойовий дух наших захисників.

Однаково дієві творчі задуми на мистецькому фронті мають аматори й зірки. Скажімо, актор, продюсер та ведучий Юрій Горбунов зізнався для ЗМІ: його команда працює над фільмом-комедією, яка називатиметься «Похорони путіна: земля тобі стекловатою»

Віддати належну шану за розвиток жанру ганьби головному оркові рашистів насамперед потрібно захисникам українського острова Зміїний. Військові моряки в добру хвилину вказали дорогу «русскому кораблю», бо він невдовзі прибув туди, куди його послали.

Чи не наступного дня на всіх дорогах України з'явилися тисячі вказівників-аналогів російським солдатам, кораблям, танкістам та всій іншій орківській наволочі. Вони — на великих банерах і простих дерев'яних дощечках.

Андрій Лебезун теж не полінувався висловити зневагу односельчан до москалів. Цей кри-

латий вислів наших захисників з'явився на в'їзді в його рідне село.

— Односельчани й думки не допускають, що сюди ступить нога москаля. Однак знак люди фотографували, світліни помістили в соціальних мережах, щоб «асвабідітели» знали своє

місце, — прокоментував в одній із чергових поїздок.

На жаль, недавно хтось прибрав його з узбіччя. Зробив це нишком, уночі. Дуже не хочеться думати, що тут десь таїться «руський» дух.

Борочиче прославилось героїчним вчинком чотирьох друзів. Олександр Волошин, Віталій Шмат, Віталій Холонівець та Віталій Святинчук ще за радянської влади першими в Україні вивісили на своїй батьківщині на найвищому місці синьо-жовтий прапор.

вється — зникне, як роса на сонці, того дня, коли Україна переможе!

Більшість витворів народно-го мистецтва українці роблять із підручних матеріалів. У дорозі ми не старалися запам'ятовувати назви населених пунктів, біля яких неможливо було не усміхнутися, уздрівши черговий п'єдестал ненависті до ворога. Не скрізь можна було зупинятися, та все ж зуміли сфотографувати найцікавіше.

На Вінниччині селяни спорудили шибеницю. На ній теліпаються опудала кацапів. На Полтавщині путін побачив би свій портрет в образі нечистого. Біля Кривого Рогу тамтешні майстри із задоволенням вклали кровососа в труну, не пошкодували часу витесати дерев'яний пам'ятник, на якому причепили портрет убивці і вінок.

Красномовна робота з граніту прикрашає подвір'я музею воєн «У діда» в Павлограді на Дніпропетровщині. Була свідком, як перехожі не обминали пам'ятника — милувалися ним, а чоловікам, ймовірно, дуже хотілося зробити те, на що провокувало викарбуване на ньому табу. До слова, на чільному місці неподалік музею його засновник Анатолій Токарев, учасник АТО/ООС (позивний Дід), разом із волонтерами найперше звели пам'ятний хрест захисникам України, які загинули в російсько-українській війні.

Ніколи не забудемо дня, коли ми стали очевидцями поповнення музею новим жахаючим експонатом. За пів години до нашого проїзду по одному з віадуків передмістя на ньому розірвалося дві ракети. Залишки однієї з них нагадуватимуть павлоградівцям і їхнім гостям про злочини рашистів.

Словом, головного орка рашистської орди не лінуються бештати ні дорослі, ні діти. Був би на його місці нормальний чоловік, то вже пошкодував би, що народився на світ, чи згорів би від сорому, або ж просив у Бога милості провалитися крізь землю в пекло. Є ще варіант — піти за своїм «русським кораблем»!.. ■

Місто Дніпро теж не добирає слів для російського диктатора.

« **У дорозі ми не старалися запам'ятовувати назви населених пунктів, біля яких неможливо було не усміхнутися, уздрівши черговий п'єдестал ненависті до ворога. Не скрізь можна було зупинятися, та все ж зуміли сфотографувати найцікавіше.** »

Хтось дорікне, що ненормативну лексику стали частіше повторювати діти, та вона — це наймізерніше зло порівняно з тим, що бачать юні українці: російські заїди гвалтують їхніх матерів, катують батьків, знищують села й міста, відбирають дитинство й життя у ровесників. У порядній сім'ї ця лексика не прижи-

Волонтери Андрій Лебезун (ліворуч) і Віталій Нагорняк підтримують вінничан: окупантів, які зазіхнуть на їхню землю, чекатиме не одна петля.

Кремлівський сатана очима полтавчан.

Цей номер газети «Волинь» доставлено волонтерами на передову завдяки керівнику групи компаній ТМ «ВІЛІЯ» Євгену Дудці і директорці Нововолинського олійного заводу Вікторії Бубелі. Б'ємо путіна разом!